

[Tyroll.]

men det kan jeg vente med til en senere ombæring – hvilke nedskæringer der egentlig har fundet sted, og hvor kraftige reduktioner der er tale om. Det samlede tal over en periode op til den nuværende situation kan siges at være en 30 pct.s reduktion, og det er altså et tal, som jeg kan give yderligere belæg for.

Dette er blot konstateringer uden den socialistiske målsætning – konstatering af nogle forringelser, som ret så brede dele af befolkningen vil være interesseret i bliver imødegået, og som der skulle være mulighed for at imødegå i den nuværende situation, så vidt vi kan se.

Socialministeren (Eva Gredal):

Blot et par enkelte bemærkninger.

Det var en meget mærkelig tale, hr. Bertel Haarder holdt. Han måtte bruge mange ord og et ordvalg, som jeg egentlig ikke havde forventet fra venstres side – men det er måske en ny stil – for at beskrive sin opfattelse af socialdemokratiets situation omkring de tidligere besparelser. Jeg vil gerne understrege over for hr. Bertel Haarder, at socialdemokratiet og den socialdemokratiske regering overholder indgåede forlig, og jeg finder det forbløffende, at man skal hånes for dette fra venstres side.

Til fru Karen Thurøe Hansen vil jeg gerne sige, at man behøver ikke belære mig om, hvad jeg skal gøre. Jeg har gjort, hvad der blev vedtaget i folketinget omkring finansloven, men der er ingen, der kan pålægge mig, at jeg skal gøre det med glæde.

Bertel Haarder (V):

Min bemærkning gik på den velvilje, som den socialdemokratiske ordfører ledsagede forslaget med.

Hr. Tyroll sagde helt forkert, at det ikke ville give det samme resultat, hvis det offentlige i stedet for at betale nogle for at lette arbejdet for personalet på daginstitutionerne betalte nogle andre for at lette arbejdet for malermestre og håndværksmestre og butiksindehavere og landmænd. Selvfølgelig giver det præcis den samme virkning. Men det kan være, det kan forklare, hvorfor hr. Tyroll er blevet socialist; det er simpelt hen fordi han ikke forstår økonomi.

Man kan have mange formål med at fremsætte forslag. Når man hørte fru Tove Jørgensens tale, så kunne man fristes til at tro, at det

var, fordi det gav anledning til at holde en lang tale her fra talerstolen. Derfor synes jeg, at de, der engang i fremtiden skulle komme til at læse Folketingstidende, lige skal have den oplysning, at under fru Tove Jørgensens tale var der til stede her i salen 13 medlemmer, 2 folketingsansatte, 5 embedsmænd, 1 minister, 1 tilhører, som er der endnu – nej, det er vist en folketingsansat, så det må vi rette til nul tilhørere – og nul journalister. Især det sidste er bemærkelsesværdigt, men måske ikke helt uforståeligt.

Vedrørende de 13 medlemmer skal jeg til oplysning fortælle, at det er vist, fordi hr. Henrik Toft og hr. Albertsen skal være ordførere i den næste sag. Jeg synes, det på den ene side er beklageligt, at det er kommet så vidt, men på den anden side skyldes det måske somme tider de forslag, der fremsættes.

Jørgen Junior (FP):

Hr. Bertel Haarder må være klar over, at der findes et dagblad, som hedder Land og Folk, som gerne bringer visse ting, der siges herindefra, også selv om man ikke sender reportere. Det kunne måske være begrundelsen.

I øvrigt må jeg sige, at denne jammer om disse køer af ventende børn lyder jo udmærket, det lyder godt, men hvad skyldes det? Det er et resultat af den ansvarsforladigelsespolitik, der køres, det er i virkeligheden et tegn på den samfundsnedbrydning, som delvis er ved at lykkes. Andet er det ikke. Det er derfor, vi ganske klart tager afstand fra udviklingen, selv om den ikke er helt så slem, som man havde forudset i PP II. Det glæder mig, at der er slået en lille smule bremsen i. Nødvendighedens lov begynder at fungere så småt, men stadig væk er det uhyrligt, hvordan udviklingen minder om de rædsler, der er beskrevet i PP II.

Ebba Strange (SF):

Socialministeren kom ikke ind på mine bemærkninger om, hvor meget staten egentlig bestemmer, og hvor meget kommunerne bestemmer, og jeg vil godt hæfte mig ved det igen, fordi jeg synes, det er urimeligt, at man i en debat som denne bare siger: det er kommunernes bord.

Hr. Ib Christensen var meget glad for, at det var kommunerne selv, der bestemte, og han ville ikke være med til at lave stramme regler.